

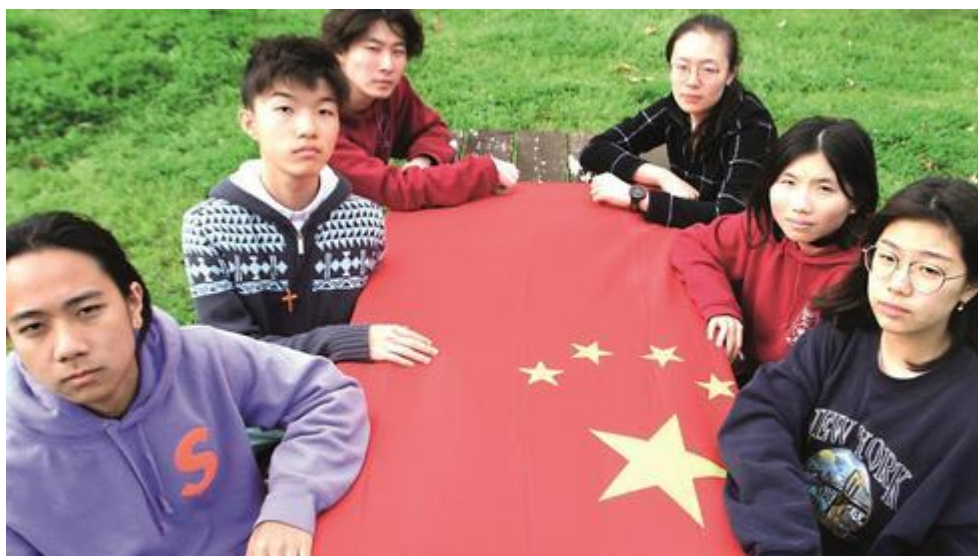
תלמידים סינים מהשרון מאוכזבים מהיחס אליהם: "עיניים מלוכסנות הן לא קורונה"

20 תלמידים מסין שלומדים בבית הספר הבינלאומי בכפר הירוק טוענים כי הם סופגים הערות ומבטים חשדניים, כשהם מסתובבים ברחובות העיר. "אנשים רואים עיניים מלוכסנות ומתרחקים מאיתנו", סיפרו השבוע. "חשוב יותר למגר את הגזענות שצומחת בעקבות הנגיף"

בני קימרון

עודכן 28.02.20, 08:02

תלמידים סינים, הלומדים בבית הספר התיכון הבינלאומי EMIS בכפר הירוק, טוענים כי הם נתקלים ברחוב במבטים חשדניים ובהערות לא נעימות. "בגלל שאנו סינים אנו נושאים את נגיף הקורונה? זה גזעני, זה מרגיז", טענו השבוע.

התלמידים מסין בכפר הירוק. מאוכזבים מהיחס ברחוב
(צילום: אסף פרידמן)

"יצאתי לרחוב ואיש מבוגר גער בי שאני מטיילת ברחוב", סיפרה ל"ידיעות השרון" אינג'י הואנג (17) משנחאי שבסין, תלמידת בית הספר הבינלאומי. "העובדה שאני סינית לא אומרת שאני נגועה במחלה. אני יודעת שאנשים מפחדים מהווירוס, אבל כשבן-אדם מבוגר צועק עליי — זה לא מכבד, וזה מכעיס. אנשים רואים עיניים מלוכסנות ומתרחקים מאיתנו".

לא רוצים לצאת

20 תלמידים ממחוזות שונים בסין לומדים בבית הספר הבינלאומי בכפר הירוק. "עם פרוץ המגיפה, התלמידים הסינים מתקשים לעכל את מה שקרה במדינתם, ואנחנו עושים הכול כדי להקל עליהם ולתמוך בהם", אומר מנהל בית הספר, גילי רומן. "לדבריהם, בשבועות האחרונים לא קל להם בארץ, בגלל תגובות הרחוב הישראלי. הם נתקלים במבטים לא נעימים ואפילו בהערות, בשל עיניהם המלוכסנות. חלקם לא רוצים לצאת מחוץ לכפר".

"במעגל החברתי המצומצם שבבית הספר אני מרגישה בטוחה", מוסיפה סיאופן צ'ין בת ה-16 משנחאי. "אבל בחוץ אנחנו פוגשים אנשים אקראיים שלא ממש מבינים מה קורה עם הווירוס. הם מתנהגים כלפינו באופן מוזר ואני חשה שזה גזעני".

"בגלל שאני נראה סיני מתייחסים אליי בחשדנות", מדגיש באי יומינג בן ה-17, שהגיע לכפר הירוק מהעיר צ'אנגדו. "יש אנשים שלא מחונכים להתנהג באופן מכבד לשאר העולם וככה זה עובד כאן. יש אנשים שמתנהגים באופן טיפשי, ויש מקרים שגורמים לנו להרגיש מאוכזבים".

באי יומינג מהלך על מדשאות הכפר הירוק, חושב על המגיפה הקטלנית המשתוללת במולדתו, ועל אמו ואביו הנמצאים שם, ונראה מודאג. "בגלל מגפת הקורונה, אמי סגרה את חנות הבגדים שלה ואבי שהוא איש עסקים ממעט ללכת למשרד".

גם הוריה של אינג'לי הואנג הם אנשי עסקים, ועסקיהם נעצרו. "כל החברות הפסיקו לעבוד ועובדים לא מגיעים, גם אסור לצאת מהבית כי זה לא בטוח".

"ההורים שלי הם מורים בבית ספר שעדיין לא סגרו אותו, והם ממשיכים ללמד", מספר סין ליין (16) מהעיר שנטו. הוא מקפיד לשוחח עם משפחתו בסקייפ כל יום. עד התפרצות הקורונה הוא חש נינוח לטייל בארץ. "עכשיו עיניי המלוכסנות מסגירות אותי", הוא אומר. "עכשיו, כשאנשים רואים אותי הם אולי נבהלים, ואני מבין את החשש שלהם, כי הם רואים בחדשות מה שקורה. אבל אנחנו רחוקים מסין. אני לא מרגיש שזה נובע מגזענות, לכן אני לא כועס".

מאוכזבים

קשיאו טיאן שו, מהעיר באודינג הסמוכה לבייג'ין, הייתה בטוחה שתושג שליטה מהירה על הנגיף. "אני מאוכזבת מאוד שהמדינה לא התרכזת בבעיה, ולא עשתה מספיק מאמצים בהתחלה למנוע את ההתפשטות. בשלבים ההתחלתיים אנשים ממש התעלמו מהסכנה, וכרגע אכן יש בעיה להשתלט על הנגיף."

"ההורים שלי עובדים בתחנת הרכבת, והם תמיד בכוננות למקרה שיצטרכו אותם. הם לא כל כך חוששים מהנגיף, אימא איחסנה הרבה סבון לטיהור לידיים והרבה מסכות, ולכן אני לא דואגת שהיא תיחשף לנגיף. סבא וסבתא שלי גרים במחוז שבו מתו שלושה אנשים מהנגיף. אני דואגת להם מאוד. חסמו את השכונה שהם גרים בה ולא יוצאים ממנה. סבא וסבתא לא יצאו מהבית כבר תקופה ארוכה, ולפי ההוראות של האזור, אדם אחד יוצא כל יומיים לשעתיים להביא אוכל ומצרכים אחרים שצריך. יש להם די ציוד והם לא חוששים".

לדבריה, "האנשים צריכים להיות עירניים יותר, ולא לסמוך על הממשלה. הממשלה כעת מתאמצת לעזור ולמגר את התופעה, אבל היא לא מפיצה את הנתונים האמיתיים, כדי לא להלחיץ ולפגוע במדינה".

היא עצמה לא נחשפה לאמירות פוגעניות בישראל. "בינתיים אני מתכוונת להישאר פה בחופשת פסח ולא לנסוע, ובקיץ, כשאסיים את הלימודים, אני מתכוונת לחזור לסין ורק מקווה שתהיה טיסה חזרה למדינה".

סיטואן סאן מהכפר דליאן בצפון סין: "התחושה שלי מאוד לא טובה. זאת בעיה עולמית, הווירוס אפילו הגיע לישראל. זאת מגיפה עולמית ולא רק הסינים כרגע הם בעיה, יש יותר מ-50 סוגים של נגיף הקורונה, וזה קיים בכל מקום."

"ההורים שלי — אבא מהנדס ואימא עקרת בית — לא יוצאים מהבית בשל העובדה שהאריכו את החופשה. עד לפני שבועיים לא יכולת לצאת חשוף לרחוב. עכשיו החנויות פתוחות יותר ומרגישים חופשי יותר, עדיין הולכים עם מסיכה. אני דואג מאוד להורים ולמשפחה המורחבת שלי. בחופשת פסח אני מתכנן להישאר בארץ, ובקיץ מתכוון לחזור הביתה בכל מצב. אוכל להתנדב בסין בבית חולים ולעזור".

"אני לא רואה שהנגיף הוא סיכון לאנושות, אבל כן רואה חשיבות למגר את הגזענות שצומחת בעקבות הנגיף. אנחנו חשופים להרבה בעיות בעולם, כמו התחממות כדור הארץ, הזיהום, הקורונה, וכולם יחד צריכים לפתור את הבעיות, ולא ליצור גזענות".